

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VI. De custodiâ feruoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

290. IO. EVSEBII NIEREMBERGII
de te, spera in illo; in cuius fiducia tali circum-
spectione, sedulitate, desiderio viue hunc
diem, perinde ac si omnes homines simul ho-
die essent creati, quorū vnus solūm foret sal-
uandus, is qui ad feruentiorem charitatem &
resignationem propriae voluntatis perueniret:
ad quod cum reliquis datum esset spatium
centum annorum vitae, tibi tantūm conce-
deretur iste dies vnicus. Plus pro Dei honore
& beneplacito nunc debes facere, quā in
quacumque contingentia & suppositione pro
alio respectu tuo, etiam saluationis.

CAPVT VI.

De custodia feruoris.

NON minū pendet vita spiritualis à cor-
de, quā corporalis: custodito & inte-
merato corde, seruabitur spiritus. Sacrosan-
cta Dei ara, & thronus Spiritus sancti, cor
humanum est. Summā sollicitudine curare
debes, vt mundum ab isto mundo illud ser-
ues, nec maculetur imaginibus rerum mun-
danarum, & impertinentium, quibus per fe-
nestras sensuum velut machinis te quatit
mundus, & dæmon. Plus curare cor tuum
oportet, quā altare, sacrarium, & vasa sa-
cra, vbi sacrificatur, colitur, & seruatur Cor-
pus ipsum Christi in Sacramento. Quantā
diligentiā

diligentiâ & sub quot clauibus custodiunt auari nummum & suum interitum? Studiosi rerum exquisitarum, quantâ curiositate singularem aliquam gemmam aut artificium aliquod peregrinum seruant, conficiuntque statim capsam quâ asseruetur, ne vel puluisculus illud attingat? & tu gemmam Diuinitatis, & Spiritum sanctum, sine custodiâ exquisitissima & mundissima putas decenter seruari posse? Si portares in manibus sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, attenderes ne excideret: cur si Deum portas in corde, non benè seruabis? Delicatissimum membrum cor est, leuis passio eius molestissima est, leuis vulneratio letifera est corpori: sic spiritum quælibet negligentia in cordis custodia nimium lædit.

Regnum Dei intra nos est: quid extra nos mendicamus miserias per sensus? Dei oraculum est cor purum: Deus intus loquitur: quomodo attendere & audire possumus, si foris & extra nos sumus? Dum loqueris cum hominibus, alium hominem te alloquentem interim non audies: quomodo audies Deum, distractus omnibus rebus? Quid foris optas videre pulchrum, quid iucundum audire, quid nosse nouum, cum intra te habeas Deum, vbi tota pulchritudo simul, tota iucunditas est simul, & semper est nouum

aliquid ipsis etiam Angelis beatis, tametsi ab origine mundi? Antequam Adam peccasset, viderunt illum: semper nouus ipsis est Deus. Quis Beatorum relinqueret conspectum & conuersationem Dei, seque ab illo seiungeret, vt conspiceret aliquid in terrâ curiosum; aut quis propterea positus iuxta portas cæli, inde regredi vellet? O quàm desclendus quoque est, qui vt expectet has terrenas sordes, impedit profectum suum in spiritu, deserens vestibulum cæli, quod est cor custoditum; ac relinquit Deum solum, & interdum cor suum solum, fugans ab illo Deum; vt deinde nec Deum tam perspicuè nosse valeat, nec expedite audire! Vt te videas in speculo, prius abstergis puluerem: quomodo in corde tuo vis videre Deum, si illinis illud luto rerum terrenarum?

Si diceretur tibi, esse in plateis concionantem altissima mysteria sanctum Paulum Apostolum, qui denuò è tertio cælo descendisset; relinqueres omnia etiamsi iucundissima & vtilia essent, & statim accurreres, licet longinquus esses, vt audires & videres illum. Ecce non est opus vno gressu, vt audias Deum tibi salutaria monentem, & altissima docentem, dum in te venerit, & mansionem apud te fecerit: cur non relinquis exteriora hæc, molesta & sine fructu, & omnem no-

uitatem

uitatem & curiositatem inanem vincis, quâ euaporatur feruor? Tanti hoc fieri debet, vt feruus Dei Pater Franciscus de Villanoua diceret, etiam si annuntiaretur sibi quòd Angelus de cælo venisset, & in foro esset, prædicans admiranda & stupenda, illucque confluerent omnes, se minimè moturum, vt solùm vinceret curiositatem. Et planè melius esset non videre Angelum, quàm vinci curiositate, si propter illam solùm videri desideraretur. Quid nunc habes ex omnibus quæ vanè vidisti, nisi fortè impedimenta contemplandi Deum, onustâ mente tuâ variis speciebus & imaginationibus rerum vanarum & falsarum? Quantò minùs videris, eò minues cupiditates & occasiones erroris. Cor clausum mundo, est aperta veritatis ianua; quæ clauditur, apertis & liberis sensibus exterioribus: occludunt illam res istæ materiales. Quare oportet semper intra te esse, nec nisi cum veniâ petitâ à Deo ad exteriora exire pro gloriâ Dei, & obedientiâ. Tunc non impedient te: sed statim, vbi primùm absolueris, intrò te verte, resalutans & alloquens Deum ibi te expectantem. Imò furtim in ipsis adhuc negotiis te collige aliquoties: te surripe ab occupationibus, & siste te ante Deum. Quidquid facturus es, perpende priùs, & offer Deo; & quoad possis, sæpissimè

simè recurre ad illum : visita in corde tuo, consule, & humiliter implora eius auxilium.

Præcipua tamen ianua hominis, quam oportet seruare, os est; ne per verba effluat deuotio. O quoties viliùs vendunt multi Deum quàm Iudas, cùm vendant pro vno verbo! Simon Magus damnatus fuit, quia argento voluit acquirere spiritum: alij perdunt Spiritum sanctum non pro argento, sed pro spiritu oris & vento. O sanctissime Spiritus, qui loqueris veritates, quomodo relinquam te, vt audiam mendacia hominum, aut loquar ego vanitates? Duc me cum IESU meo in desertum cordis mei, vt ibi doceas me, illumines, & robores ad portandam crucem. O Deus, ô Christe cordis mei, concede mihi, vt te sequar exiens è mundo & cœtibus mundanis, vt tecum extra ciuitatem moriar. Extra curiam Ierosolymorum prodisti sustinens crucis pondus, vt morereris pro me, & saluares me in solitudine; admonens me extra mundum abire, & te in me quære, ac ferre crucem, & crucifigi mundo in solitudine cordis. Vtinam vt militia esset vita mea super terram! Miles deserit parentes, cognatos, amicos, patriam, facultates, & exulat voluntariè in regionibus exteris, corpus & animam exponens euidentissimis periculis pro vili nummo: cur anima desiderans

Christum,

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. III. 295
Christum, vt lucrifaciat summum bonum
in suo corde, nolet à turbâ hominum exire,
atque exulare ab hac miserâ rerum, vt eua-
dat maiora pericula animæ & corporis, diui-
nisque consolationibus recreetur?

CAPVT VII.

*Quàm oporteat constanter se habere in
operibus bonis.*

Mltos annos laborant homines & con-
stantes sunt pro rebus mundi incon-
stantibus & fugitiuis: quomodo inconstan-
tes sumus pro æternâ & constanti gloriâ,
permanfurâ semper? Homines constanter se
angentes & laborantes totâ vitâ non conse-
quuntur bona temporalia, quæ sine quiete
semper quærunt: quomodo præsumimus
consequi æternitatem, cum sic mutemur
quotidie? Quanta pro suis sceleribus patiun-
tur latrones, lasciui, auari, dum ignota & in-
certa quærunt? cur pro virtute & Deo nil
constanter sustinemus? Qui sperat conti-
num & æternum bonum, iniuste interrumpit
in consecutione laborem: qui futurus est
semper beatus, oportet vt sit semper bonus;
nam

*Nulla dies actus hominis non damnat iniquos:
Omnia conueniunt tempora iustitiæ.*